

den S . . . snuset det op. Aa, Pine, nu har jeg det. Det er den f . . . Gardin. Jeg har i min Befippelse glemt at trække den for. Det er ikke første Gang, at jeg er overnervøs og glemsom.

Men han skal have det. Nu lige ud af Posen. Dam under Højen, ham, Redaktøren, er i Thorshavn. Men det er lige meget. Jeg behøver ingen at oversætte, støbe mine Kugler til færøsk — og det er ogsaa lige meget, jeg er jo alligevel opdaget. Saa skidt med det. Jeg kan være mit Ansvar bevidst og svare for mig. Jeg kører frem med aaben Pande. Men hvorfra skal jeg faa Kruttet og Kuglerne, de dødbringende. Det er da f . . . som jeg er tom heroppe. Lad mig se. Hvad skriver han her i Socialen. »Fyrsti mai.« Nu har jeg det. Det maa det være. Ja, det skal blive en nydelig første Maj, som jeg skal rede for denne Søn af d Ha, ha! Men er det nu ikke f . . . at tænke sig, at det Krapyl af to Skolelærere skal kunne faa aabnet Øjnene paa den færøske Fisker og Arbejder. Nej, nej, det maa ikke ske. Det maa forhindres, ellers er vi levende leveret. Jeg vil, jeg, jeg — ja, hvordan skal jeg nu tage det? Det løber sur for mig. Jeg vil blæse op, skrig, skraale op om den Fare, som det f . . . Pak af Socialdemokrater fører med sig for os store — se, nu fortællede jeg mig eller rettere, sagde, hvad jeg mente, hvad jeg ikke skal gøre — jeg skal selvfølgelig sige det, jeg ikke mener, altsaa har, at Socialdemokraterne er en Fare og Pestilens for hele Færøerne, inclusive alle Indbyggere, store som smaa. Og saa vil jeg haane, spotte, saa det bider og isner ned ad Ryggen, gennem Marv og Ben. Jeg vil gøre deres Majfest til en Fiasko.

De ca. 300 voksne Mænd og Kvinder, der var samlede der ude paa Torvheggj for at høre Majtalen af denne Himmelstørm, vil jeg ganske rolig — med et flot Sving paa — reducere til nogle faa, f. Eks. 3—4 Stykker. Det er mig revnende ligegyldigt, om de, der var forsamlende derude, — jeg var ikke selv til Stede, jeg turde ikke, aa, jeg gad ikke — ja, det er ligegyldigt, om Tilhørerne falder baglæns af Forbavselse over denne — lad mig bare indromme det — noget tykke Løgn. De er i den Grad inficerede af Socialismen alligevel, at de er haabløst fortalte for os. Det, det gælder om, er at tilintetgøre Socialismen ude paa Bygderne. Tilintetgøre dens Talsmænd, »forspråkarar«, som min Ven oversatte sidste Gang — er han nu min Ven? Den f . . . Tvivl! Bare jeg vidste! »Hensigten helliger jo Midlerne« — Gud velsigne dem, der knæsatte og kanoniserede denne Regel eller Lære. Det er min Hensigt at ødelægge Socialisterne, hvortil altsaa alle Midler er hellige. De fornemste Midler dertil er Løgn og Spot (foreløbig ikke Mord).

Jeg vil altsaa ganske rolig lyve Majdemonstrationen til en Fiasko, lige saa stor en Fiasko som den i Virkeligheden var en efter Forholdene uforventet Succes. Jeg vil gøre dem til de elendigste af alle elendige. Majtalen, den gør jeg selvfølgelig til et fjollet Makværk, som intet voksent Menneske gad høre paa, skønt jeg har hørt, at de paa-hørte den meget interesseret. Men jeg gør det alligevel, saa kan de, der har hørt den og læst den, forundres saa meget, de vil, over min Dømmekraft. Ha, Dømmekraft! Jeg dommer ikke. Jeg fordømmer, fordømmer Socialismen, der vil frigøre Proletariatet, Arbejderne og Fiskerne som min Stand har lukret paa igennem Sekler af Aar . . . osv.

Og produktið »Ogsaa en Majtale« varð eisini hareflur. Ein neyðar grátur yvir, at tað verunliga eru menn, sum fylgja socialistunum. Ein deydseymkan yvir, at tað er vandi á ferð. Tað er inngangurin. Og búkurin er eitt heilavilt mós og sinnissjúkt »Anstrængelse for at lyve Fanden et Øre af« um hvussu stór »fiasko« in var hjá socialistunum fyrsta mai. Og halin er ein deyðarædd sjálvvugging um, at eingir socialistar eru til. Eitt av sonnum fyrkantað produkt!

Ein ísblokkur kundi kanska gjørt sína nyttu.

Abessinien anraaber Geneve om Hjælp.

Rygter om Mobilisering
i Abessinien dementeres

Folketorbandets Generalsekretariat modtog forleden en Note fra den abessinske Regering, hvori denne henviser til den alvorlige Situation og besvarer sig over, at den italienske Regering stadig ikke har udpeget de Voldgiftsdommere, som i Henhold til den abessinsk-italienske Voldgiftstraktat af 1928 skal have Konflikten forelagt til fredelig Bilægelse.

I en Note beklager den abessinske Regering sig paany over den italienske Regerings militære Foranstaltninger, og det bemærkes, at de officielle Taler ikke har ladet nogen Tvivl aaben om den italienske Regerings Hensigter. Alle Abessiniens Forsøg paa at faa indkaldt en Voldgiftsdomstol er blevet saboteret.

Noten protesterer imod Italiens Paastand om, at den abessinske Kejser har anordnet almindelig Mobilisering. Abessiniens forpligtig sig uden Forbehold til at underkaste sig upartiske Dommers Afgørelse.

Noten slutter med en indtrængende Opfordring til Folketorbandets Raad om i Overensstemmelse med Folketorbandspagstens Artikel 15 at faa gennemført en fredelig Løsning, saa at Abessiniens politiske Uafhængighed kan blive sikret mod ethvert Angreb.

Måling Tapet Linoleum

Tlf. 81. Poul Arne Poulsen.

Ein genta

sókst til 1. juni.

Ragnhild Dam.

Tovkussak.

Allir Føroyingar vilja óivað vita, hvussu vorðið ið er við hini nýggju havnini í Grønlandi, sum Føroyingar hava biðið um. Tað skuldi tí verið sjálvandi, at okkara útsendingar á Danatingi, harrarnir Samuelsen og Patursson, greiddu fólk frá hesum viðurskiftum; men tað gjordu teir ikki. Blóðini gittu ymiskt, men eingin visti nakað óður í »Dimmalættinge«, so at hon lyftir afturbeinið leyst frá og er nær við at sparka. Hvi hann er so illur, er ikki gott at vita, uttan so er, at fólkafingsmaðurin einki veit um ta nýggju havnina í Grønlandi, og at L.-S. ættar at dylja tað fyrri fólk. Men hvi skal samleiðin stingast undir stólin?

Vit hava jú tveir útsendingar á Danatingi, og tí er tað logið, at L.-S. biður okkum javnaðarmenn senda mann til Stauning at spyrja, um Føroyingar kunna fáa loyva at rógva út frá Tovkussak í summar. At L.-S. eins og aðrir Føroyingar nú siggja tað, at ein javnaðarmaður hevði

Keypið Suðuroyar margarin!

tað smakkar altíð væl!

Tey, sum ynskja kjøt til Kristihimmalfartsdag, biðjast um at tekna seg hjá Edward Mortensen innan tórsdagin.

SÓKNARSTÝRIÐ Á TVØROYRI

verið tann rætti útsendingurin fyrri Føroyingar, er einki at ivast í; men fyrr hevur hann ikki viljað viðgingið tað; tí hann veit, at tað er ein faliterklæring til fólkafingsmannin, og har er skeggið ov nær hokuni; men tá harra L.-S. nú vil viðganga, hesum, mega vit siga, at »tað er gudsbarn, ið batnar«, og »betri er seint enn aldri«.

Tá L.-S. skrivur spoyskliga um kooperativ fiskastýkkir, man hann óivað gleða seg til, at fyrirtøkan hjá Þorkerningum fer í handarnar; men hesum vóni eg, at hann verður snýttur av. Annars høvdu Þorkerningar verið glóðari yvir, at L.-S. hevði skrivað um sambandsholini úti í Vikanum. Tá haldi eg tað vera logið at skriva um viðurskiftir í Grønlandi og í Þorkeri í somu grein; men tað er ikki tann fyrsti vavgreyturin, ið hr. L.-S. hevur bjóráð saman.

J. H. Danbjørg.

Tíðindi.

Spanska sjúka gongur nú í Suðuroy í næstan øllum byggunum.

Fólk vilja vera við, at hon er komin norðan eftir. Sjúkan er vánalig fyrri summi, og alt í alt má ein siga, at ein slík sjúka

kemur illa við nú mitt í arbeiðstíð. Eitt er fiskaarbeiðið, og eplini eru at setu niður. Menn koma nú heim av Suðurlandinum. Teir hava 14 dagar fri at seta eplir niður og skera torv. Leggast teir nú sjúkir, — og ikki er annað at vænta — so verður tað stórir missur fyrri teir.

Ílla er ansað eftir, at sjúkan kom til Føroyar, og illa er alborið, at hon slapp at breiða seg um alt landið. Tað skuldi havt verið kunngjørt í blóðunum, at hon gekk í Klakksvík, so kundu fólk hildið seg burtur hadani frá; men nú er ovseint.

Heimkomin skip.

»Fagranes« 17000, »Langanes« 19000, »Havellen« 17000.

Stuttligt

ella
litil er barnslins uggi.

Tíðindamaður »Dimmalættinge« (herra sýslumaður Djurhuus?) og »Føroyatíðindi« ikki at tala um, hava leitað sær frægd og ugga í at gera tey um trýhundrad vaksnu menniskjuni, ið vóru komin saman úti á Torvheggi 1. mai til nokur fá menniskju. Møtt var at kalla alt arbeiðsfólkið, ið heima var.

Vit unna teimum henda teirra barnsliga stuttleika.

Tyske Oprustninger syd for den danske Grænse.

Et Brud paa Versaillestraktatens Bestemmelser.

Til »Ekstrabladet« telegraferes forleden, at de tyske Oprustninger nu for Alvor begynder at komme Danmark ind paa Livet. Der foregaar for Tiden Syd for Grænsen hemmelighedsfulde Ting, og det synes, som om Tyskerne her er i Færd med at bryde flere Bestemmelser i Versailles-Traktaten. I Følge denne er det nemlig forbudt Tyskland at befæste den syd-slesvigske og holstenske Østersø-

kyst. Det Omraade, der skal være afmilitariseret, begynder ved Flensborg Fjord, og det er paa dette, at man i den sidste Tid har kunnet iagttage Begyndelsen til et nyt stærkt Forsvars- og Angrebsredskab. Saaledes gores Kiel paany til en stærk Fæstningsby, og langs Kielerfjorden genopbygges de i 1920 ødelagte Forter. Hele Arbejdet paa denne nye Militarisering foregaar under meget streng Hemmelighedsfuldhed. Enhver Arbejder, der er beskæftiget ved de nye Anlæg, pålægges meget streng Tavshedspligt.

Ogsaa i Flensborg mærkes de nye Bestræbelser. Der opføres saaledes en stor ny Kaserne, og i Slesvig By er den derværende Kaserne blevet stærkt udvidet.

Lægerne deltager i Samariterkursus, og der hersker stor Mangel paa unge Civillæger, da disse alle lader sig uddanne til Militærbrug.

Iøvrigt meddeles fra Tønder, at der paa Øen Sild foretages vældige Luftøvelser baade ved Dag og ved Nat.

Partifælle! Har du spurgt din Nabo og din Arbejdskammerat, om han holder »Føroya Social-Demokrat«? Gør han det ikke, bør du opfordre ham dertil.

Ferðist við
„Tjaldrinum“.